

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Methodus S. Ignatii De Loyola Ducens Animam ad
Perfectionem per Exercitia Spiritualia**

Vatier, Antoine

Dilingæ, 1689

II. De Judicio particulari.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-60263](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-60263)

tristis ob jacturam Bonorum, quæ tantoperè
hîc amavit, oppressa terrore imminentis Divi-
ni Judicij, attonita enormitate, & ingenti nu-
mero peccatorum, quæ manifestius quàm un-
quam antea cognosceret; accedent spectrorum
terribilium infestationes; & idcirco sibi vacare
in his turbis non poterit.

IV. PUNCTUM. Mors Corpus omni pri-
vat Voluptate, & Amicis ipsis, postquam exce-
dit Anima, illud facit intolerabile. Anima post
factam è Corpore migrationem, jam non am-
plius viatrix, Aeternitatem inchoat, novum
operandi modum induit, in momento intel-
ligit, vanitatem esse manifestissimam, quidquid
cum DEO non unit mentem.

Colloquium erit cum Redemptore nostro in
Cruce obeunte. Rogabis ut vita ejus tuae sit
norma, & Mors ejus amarissima tuam tibi fa-
ciat dulcescere.

Quinta Veritas

Explicata in Meditatione de Judicio particu-
lari.

*Placandus mihi Judex meus est, quamdum
adhuc est placabilis.*

Primum Punctum duas Personas exhibet, Ju-
dicis nimirum, qui est Servator noster, & ju-
dicis

candi, hoc est, Animæ humanæ; utriusque item affectiones, & alterutrius ad alterum habitudines exponit. Ostendit rigorem iudicij huius inexorabilem, in quo soli locus erit Justitiæ, eum Misericordiæ solum in hac Vita sit copia. Quæ omnia sunt ejusmodi, ut inducant ad severam considerationem, quàm æquum sit, flectere Redemptorem suum, tantum nunc offerentem Clementiæ & Mansuetudinis, quantum ostendet in iudicio Rigoris & Justitiæ.

Secundum, materiam iudicii continet, hoc est morales actus nostros tam honestos, quàm discolos; causam etiam ponit ob oculos, ob quam timenda sit meritò DEI vindicis Justitiæ, excipientis prorsus omnia, sine labeculæ, utcunque parvulæ, oblivione, atque ideo cogentis animam, ad reddendam de Bonis omnibus, quæ habuit, rationem. Ex quorum consideratione persuadeberis, operibus, Misericordiam tibi conciliantibus, tam severam DEI Justitiæ antevertere.

Tertium, sententiam habet severam illam & irrevocabilem, quam si penetrabis, æstimabis, ut par est, sapientiùs infelicissimam Æternitatem, ad quam damnabuntur, qui placare sibi neglexerint condemnaturum Judicem.

Quartum, quod est de sententiæ jam pronun-

nunciata executione, cum hanc ita exhibeat, quasi presentem spectare liceat, efficacius nos inducit, ad vitandum illud, quod jamjam absorbendi fuimus, precipitium. Ita omnia Meditationis hujus Puncta in id conveniunt, ut persuadeant, quam æquum sit, placare severum Judicem, quamdiu placabilem se nobis adhuc exhibet.

Meditatio

De Judice particulari.

Oratio præparatoria.

I. PRÆLUDIUM. Sistam me coram Tribunali Supremi Judicis; circa me habebō nihil nisi opera mea, bona & mala; ad Dextram assistet Custos Genius, ad sinistram Sathan Accusator.

II. PRÆLUDIUM. Petere gratiam, quam cognoscam, quam æquum sit, quamdiu adhuc est integrum, mihi conciliare Judicem meum, & id omnibus viribus exequi serio decernam.

I. PUNCTUM.

De Judice, & anima judicanda.

Consideranda.

Cum offeretur anima mea Tribunali Aeterni Judicis judicanda, quinque præsertim capita claris

clarissimè intelliget. 1. Magnitudinem DEI incomprehensibilem. 2. Perfectiones incomparabiles, & immentam maximè Charitatem, ac Iustitiam incredibilem Redemptoris nostri, qui Iudicem tunc acturus est, sed tam severum, ut & Matrem suam Sanctissimam, & Sanctos omnes intercedere pro me sit prohibiturus. 3. Creaturarum, & suam imprimis vilitatem. 4. Titulos omnes, quibus & Sanctissima Trinitati, & Humanitati Christi Sacratissima fuerat obligata. 5. Actus suos omnes, & quidquid in his boni malive residet: adeoque penetrabit tunc erroris cujuscunque tenuissimi gravitatem, malique illius perniciem, quod contemptis DEI gratiosis auxilijs nobismet consciscimus.

Affectus.

1. Quid terroris me corripiet, cum videro, quod, qui mortuus est in Cruce mei causâ, & ex amore salutis meae vehementissimo, iudicaturus me sit tanta cum Iustitia & severitate; & quod rationem exacturus sit effusi pro me Sanguinis sui ac Beneficiorum, quae mihi innumera contulit? Cogitabo paulisper mecum, quid loqui mihi possit Iudex meus hac super re, & cum non invenero, quid respondeam, quid nisi luctus tam triste silentium excipiet? 2. Quae
tor-

formido me obruet, quando plenus metu ob
 enormia peccata de Patrono in omnem partem
 me vertens circumspiciam, neque inveniam
 tamen, qui vel tantillum aut velit, aut possit
 me juvare; neque DEUS solabitur, neque Ju-
 dex, aut Sanctissima ejus Genitrix, neque san-
 cti Angeli, aut Homines. 3. Quodsi jam
 nunc mihi, ut par est, non prospicio, in quibus
 tunc versabor angustiis? Temporalium rerum
 amor, qui etiamnum mentem obsidet, quid af-
 flictionum non pariet, nisi ocyus illum exuam?
 4. Serius Dolor, quod tamdiu placare Judicem
 meum neglexerim, cum scirem interim, ven-
 turum diem illum, quò futurus est implacabi-
 lis. 5. Studeamus impensissimè, dum licet,
 & quamdiu adhuc invitamur, conciliando Ju-
 dici nostro. Ecquis scit, si modò non curem
 hoc Negotium, num porrò ulla id agendi futu-
 ra sit opportunitas? Non ergo differamus rem-
 periculi plenissimam; temeritas enim est, &
 intolerabilis quidem, incerto illam eventui
 diutiùs committere.

II. PUNCTUM.

Quis sit Judicii futuri Processus?

Consideranda.

Examen instituetur totius Vitæ actionum

omnium, quotquot cum plena animi libertate
& Boni Malique cognitione contigerunt. Dia-
bolus, quidquid noverit perpetam à me factū,
ejus me accusabit. Testem contra me aget rea
omnium illorum Conscientia. Rigor exami-
nis adeo exactus erit, ut actus utcuque mini-
mi, & quidquid boni in illis malique fuerit,
in disquisitionem adducendi sint. Ratio dein-
de exactissima exigetur gratiarum omnium, &
quos calitus accepero, Favorū, & quō illis studio
respondere conatus fuerim, exquiretur. Ita pe-
nitius intelligam, quid pretij quæque res ha-
beat, & quōd tam vilis nulla sit, cujus non æ-
qua debeat fieri æstimatio; cū omnes à libe-
rali Conditoris nostri manu tanquam Dona de-
scendant.

Affectus.

1. Quid animi mihi foret, si jam nunc in-
jus vocarer? Quid haberem, quod DEO, tot
cognita mihi, & incognita peccata obijcanti
reponerem? 2. Nunquid delirij genus est
periculossimum, non omnes intendisse nervos,
ad pacem cum Judice meo faciendam, cū non
sim securus de reditu occasionum, ad id exe-
quendum opportunarum? Nunquid verò di-
gnus

gnus essem miseratione, si & hanc, quæ modò
 mihi fit, negligerem incertus, num ulla deinceps
 dum vixero, reditura sit? 3. Grates DEO
 immortales agam, quòd improvísò Mortis ge-
 nere nullo sublatus hucusque sim. 4. Dolor
 de peccatis cordatissimus, efficax ad peccatorum
 omnium abolitionem. 5. Propositum, & ex-
 piandi quod malè factum est, & emendandi.
 6. Gratia Divinae supplicis flagitatio, quâ adju-
 tus prudenter ad imminens Judicium me præ-
 parem, nihil omittens eorum, quæ in DEI con-
 spectu pretiosa sunt. 7. Contemptus, quæ
 cunque illa sunt de nobis, Humanorum Judiciorum,
 cum unicum duntaxat hoc Judicium
 sit, cujus haberi ratio, & nunquam deponi de-
 bet memoria.

III. PUNCTUM.

Sententia.

Consideranda.

Finito jam examine, & veritate accusatio-
 num defensionumque, accedente utriusque
 partis confessione, satis manifestâ, & quissimâ
 Judex feret tandem sententiam irrevocabilem
 ex qua tota pendebit æternitas. Tanta verò
 pronunciantis severitas, ut fatali mentem hor-
 rore mihi concussura sit. Quòd si ream esse con-

tigerit, addicetur supplicii, quæ cum infernis spiritibus in peccatorum vindictam necesse erit pati à Divinæ Justitiæ Ministris dæmonibus. Causa, ob quam vel absolvi me, vel condemnari æternis aut temporalibus ignibus continget, hæc erit unica, quòd cum viverem, vel impleverim, vel neglexerim Divinæ Voluntatis placita.

Affectus.

1. O si ea tunc faciendi daretur occasio, quæ modo ut fiant, conceditur! Eja faciamus jam nunc ea, quæ tunc facta fuisse optabimus. Curamus, dum possumus, clementem tunc experiri Judicem: frustra expectabo Clementiam, cum securum me facere nunquam fuerim conatus. 2. Firmum animi propositum, exequendi omnia propitiando Judici meo, Divinæque ejus gratiæ conservandæ necessaria. 3. Inevitabilis est hic rerum articulus, sistar hujus Judicis vultui, ejusque in corde hoc ipsum repenam, quod in illud præmissi, hoc est vel justam severitatem, vel paternam Clementiam, prout commertus quidem fuerim. 4. Et possum, & jam nunc hora est, quâ possum dictare, & Divino ejus ori quodammodo inferere sententiam illam, quam de me pronunciari aliquando desidero. Cum aderit Judicii fatalis hora, nihil, quid-

quidquid agam, effecero. Et quis scit, num ab hoc momento, ad usque tempus illud funestissimum, aliqua sit rei hujus futura occasio: Serio tandem hæc duo & profundè considera: sententia semel pronuntiata nullam aliò admittit appellationem: Æternitas semel inchoata mutari in æternum nunquam poterit.

IV. PUNCTUM.

Executio Sententiæ.

Consideranda.

Vix pronuntiata erit Sententia, & mox ejus fiet executio. Anima enim condemnata dæmonibus tradetur torquenda, pro demeritorum, & sententiæ prolatae ratione, hoc est, vel aliquantulum in Purgatorio detinenda, si gravioribus quidem culpis libera, pænarum tamen adhuc aliquid debet, vel in inferis ignibus æternum torrenda, si mortalis peccati ream Judex deprehenderit. Dæmones igitur abripient infelicem cum risu & sarcasmis amarissimis, quòd stultitia in hanc Miseriarum abyssum sponte sua prolapsa sit, quam adeo facilè fuisset evitare, & hæc inter opprobria deiicient miseram in supplicii locum. Quòd si animam Justi ab omni periculo supplicii genere contingat absolvi, eam Angelus in momento ad felicissimum Quietis &

Gaudiorum locum, ut æternùm illic Beatitudine, quam meruit, fruatur, deportant. Sed heu! quàm pauculi sunt tam felices, & quanta è contrario infelicissimorum multitudo!

Affectus.

1. Tristitiam intolerabilem illius animæ, quæ ignaviæ suæ vitio, vel ad tempus, vel æternùm etiam, à Summo Bono suo videt se separandam! Quid doloris esse potest, quod non lubens sustineam, ut eiusmodi tristitiâ non necesse sit aliquando corripere? 2. Quoties, ô Anima mea! iustissimò DE I Iudiciò æternæ damnationis subire sententiam, ob multiplex adeo delictum meum debui? Quid verò adhibitum unquam diligentia, ad vitandum tam enorme Malum? Ita vixi hætenus securè, quasi prospectum hoc in puncto mihi optimè fuisset, cùm tamen probe sciam, nihil unquam contigisse minùs. Quòd si perseveravero in torpore, quid me fiet denique? An ergo ita statutum est, ut nunquam curare velim hoc salutis meæ tam grave negotium? si adest verò providendi meliùs rebus meis propositum, at quando id aggredi erit convenientius? Certissimè sum, me id comòdè præstare posse post dies aut menses aliquot? Minime gentium. Ergo jam nunc sine mora admodum vendenda est operi manus. 3. Grates age Divino

no

no & Clementissimo Judici tuo infinitas, quod ad hoc usque momentum tam benignè te expectaverit. 4. Eja time aliquando peccatrix Anima, time cum, qui te mittere potest in infernum. 5. Horreas relapsum, & præservari ut merearis, supplex flagita. 6. Expugna & radicitus evelle, qui ad malum te pertrahunt, noxios affectus.

Colloquium fiet ad Beatissimam Virginem Mariam, gratias ipsi agendo pro materna, qua Filium suum mihi benignum reddidit, intercessione: tum demissimè rogabo, ut meo nomine gratias Filio Amantissimo amplissimas agat pro Clementissimo in me affectu, quo tempus & media mihi indulsit, quibus me ipsi reconciliarem possim. Denique, ut gratiam mihi promptæ & efficaci Conversionis impetret, supplex precabor, quâ adjutus, cum Judici tempus aderit, propitium illum experiar, & Clementem Judicem. *Ave Maria.*

Compendium Meditationis

De Judicio Particulari.

Oratio Præparatoria.

I. PRÆLUDIUM. Intuebor me stantem jam coram summi Judicis mei throno, solis operibus meis comitatum.

II. PRÆ-

II. PRELUDIUM. Petam gratiam cognoscendi, quàm æquum sit, studere omni operâ, ut concilietur mihi, quamdiu fas adhuc est, *Judex meus*.

I. PUNCTUM. Astant coram æterni regis tribunali anima cognitionem induet clarissimam de DBI magnitudine, de charitate & Justitiâ infinitâ Redemptoris nostri, de titulis, quibus illi se obligatam esse intelliget, de propria vilitate sua, de opibus, & quid de re quavis sentiendum sit.

II. PUNCT. Examen subibit de actibus omnibus liberis, factis cum boni malique cognitione. Adjuncta horum actuum omnia expendentur. De gratiarum Divinarum, earumque omnium usu ratio exigetur strictissima.

III. PUNCTUM. Sententia decretoria, ex quâ pendebit æternitas, secundum severæ Justitiæ leges pronuntiabitur, intellectâ accusationis defensionisque veritate. Quid damnatione horribilius? quid absolventis Judicis pronuntiatio amabilius?

IV. PUNCTUM. Divinæ Justitiæ ministri latam à DEO sententiam sine mora exequentur. Quam pauci rectâ in coelum evolant! quantus illorum est numerus, qui in infernum abeunt! quàm pauci purgantibus solùm flammis

mis addicuntur ! Quid me fieret, si jam nunc
judicium subire necesse foret ?

In colloquio gratias Matri Virgini infinitas
agam pro Divinis, quos impetrare mihi dignata
est, Favoribus ; supplex rogabo, ut dum licet,
placare mihi Filium suum dignetur, quò Cle-
mentem tunc aliquando experiri possim.

Sexta Veritas.

Explicata in Meditatione de Fru&ibus Peni-
tentia.

*Vitam oportet me instituire, ita bonis actio-
nibus ornatam, ut ad expianda, qua hactenus
malè facta sunt, sufficiant.*

Primum Punctum docet, quâ ratione Be-
nignissimus DEUS peccatorem ad penitentiam
invitet, & ipse etiam ad id necessaria submini-
stret instrumenta, illo ipso tempore, quo iustis-
simè ejusdem peccata æternâ damnationis sen-
tentia posset vindicare. Ex quo intelligimus
obligationem, quæ incumbit nobis ad vitæ se-
riam emendationem ; quandoquidem, si peri-
naciùs in antiquo velle mus hære, nosmet ip-
sum perditum. Hæc porrò vitæ mutatio peni-
tentia salutaria adminiculò debet fieri, ita nos
Redemptore nostro adhortante, perituros, quos

quot pœnitere reculaverint, prout in secundo præludio notatum reperis.

Secundum declarat, quòd etiamnum hoc onus expiandi pœnitentiæ remedio peccata nostra, nosque ad DEUM convertendi, nobis incumbat, quandoquidem collatæ nobis cælitus gratiæ nondum respondimus, faciendo illos Fructus, quos, qui ad hoc vivendi genus nos vocavit, à nobis merito desiderat. Et ideo serio jam hac de re consultandum est, ne gravius iram DEI in nos concitemus, si porro implere hanc sanctissimam ejus voluntatem differamus.

Tertium proponit nobis periculum mortis improvise, & jacturæ per consequens favorum omnium, quibus stolidi jam nunc abutimur; docet item, quòd post hoc, quòd mentem incus DEUS jam concutit, monitum, de miserationis Divinæ copiâ deinceps aliquâ certi nunciamur, nisi confestim emendationem ordiamur. Unde concludemus, æquum omnino esse, ut ab hoc momento Conversionem nostram inchoemus.

Præludia hæc meditatio tria habebit. Primum erit narratio parabolæ de ficu, propositæ à Servatore nostro, Lucæ 13. ad persuadendam Judæis pœnitentiam. Quæ quidem parabola eundem hinc locum habet, quem habet

P
synopsis

synopsis historica cujuscunque mysterij vite Christi, quod considerandum sumitur, & proinde primum præludium hujus meditationis erit compendium quoddam parabolæ. Secundum Præludium erit loci utrinque compositio. Tertium petitionem gratiæ, quam desideramus, continet.

Meditatio.

De Fructibus Pœnitentiæ.

Oratio præparatoria.

I. PRÆLUDIUM accipies ex S. Luca cap. 13.
Arborem Fici habebat quidam &c.

II. PRÆLUDIUM. Servatorem nostrum præsentem mihi statuam, Judæos ad pœnitentiam allatâ parabolâ exhortantem verbis illis subjicitis: *Nisi pœnitentiam egeritis, omnes similiter peribitis.*

III. PRÆLUDIUM. Supplex postulabo gratiam, ut tam profundè hæc Redemptoris nostri monita in animum descendant, ut istâ adhuc die vitam sanctiorem, hoc est, annorum omnium, quos in peccatis egi, expiaticem ordiar.

I. P U N C T U M.

Obligat me DEVS ad faciendos dignos Fructus Pœnitentiæ.

Consideranda.

Silvestris arbor eram, stirps utique in felicitate